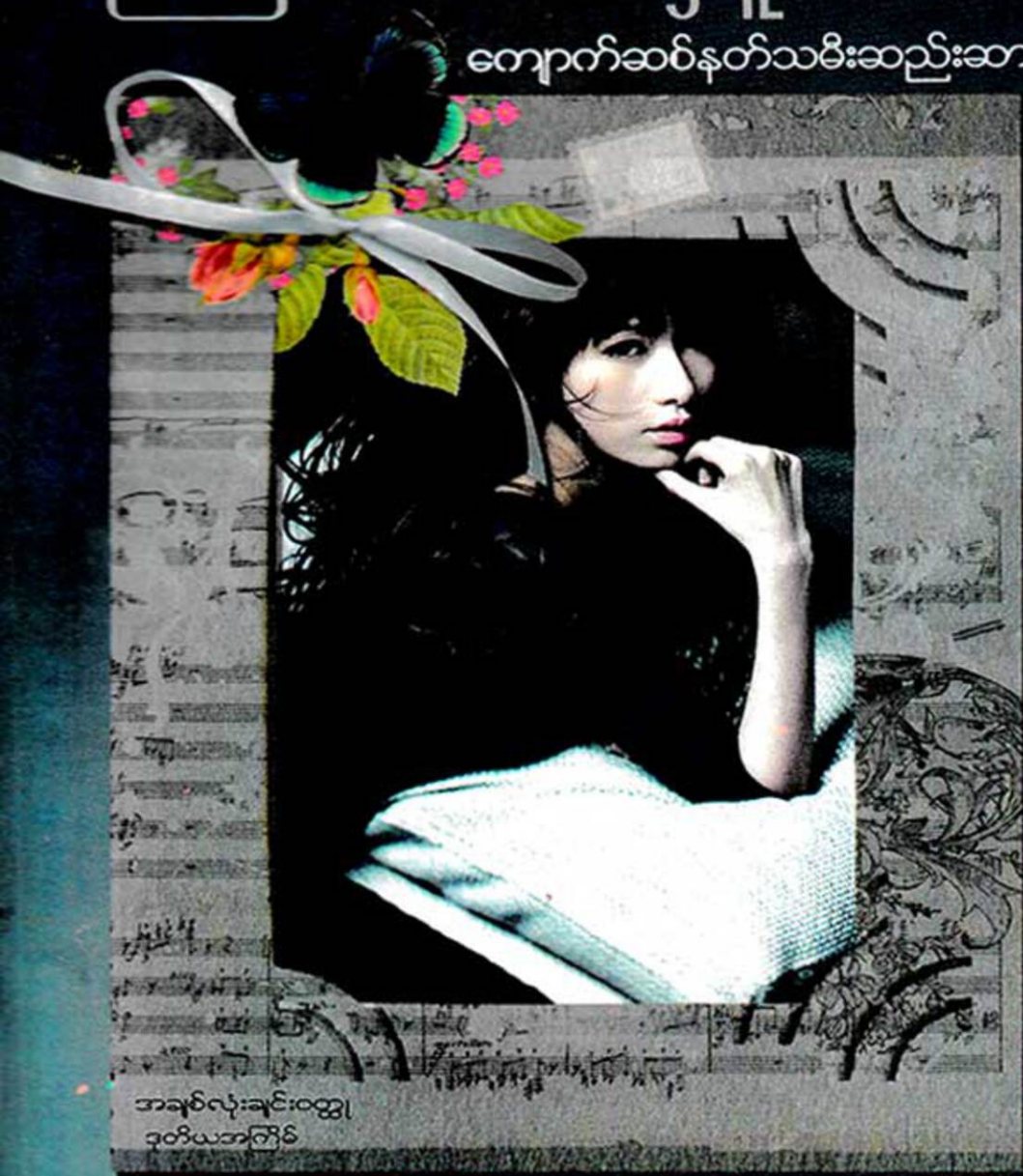

ဧည့်သည်အဖြစ်

ကြယ်စင်မှူးဝေ

ကျောက်ဆင်နတ်သမီးဆည်းဆာရီ

အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထု
ဒုတိယအကြိမ်

ကျောက်ဆစ်နတ်သမီးဆည်းဆာရီ

နှိမ်းရော်နေတဲ့
သဇင်ပျစ်ပျစ်တစ်ခက်ကို
ရိုးတံညှာမှ ဆွဲခါလိုက်သလို
သူ့လက်ကြမ်းက
ပရမ်းပတာ ဆုတ်ဖြဲ ရက်စက်ခဲ့တယ် ...
ကမ္ဘာမြေမဟီ ထက်ခြမ်းကွဲ
တောတောင် ရေမြေတွေ ထက်ခြမ်းကွဲ
သဲကန္တာရတွေ ထက်ခြမ်းကွဲ
မီးတောင်မြို့တစ်ခုရဲ့ နံရိုးနဲ့
ဂျပန်ရွာလေးတစ်ရွာရဲ့ ကံကြမ္မာလို
နဂါးတစ်ကောင် ကင်းစောင့်တဲ့

ပင်လယ်သေထဲက ပင်လယ်ငါးတွေလို
မိုးကောင်းကင်ဆီ မျှော်ရင်း ...

သက်တံတွေဆီ မျှော်ရင်း ...

သမုဒ္ဒရာဆီ မျှော်ရင်း

တောင်တန်းတွေဆီ မျှော်ရင်း

ကျွန်မဘဝက...

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့

ပြီးစလွယ် စကားတစ်ခွန်းဟာ

ကြယ်မှုန်လေး တစ်ပွင့်လောက်ပဲ

ချိန်းမြ

မုသာဝါဒတွေနဲ့ ကမ္ဘာကြီး

မီးလောင် ပြာကျသွားတော့မလား

သဇင်ရီ

အပိုင်း(၁)

နေ့နေ့လယ်ခင်းက တံလျှပ်ခိုးတို့ တဝေဝေ ...

သို့ပေမဲ့ ရွက်ခြောက်တို့ ကြွေရွက်နုဝေစ အချိန်အခါလေးပေမို့

အရိုးအပြိုင်းပြိုင်းတို့ ပေမဲ့ နုသစ် လတ်ဆတ်မှု များ စွာဖြင့် အလှပ ဆုံး ရာသီလေးပါပဲ။

ကြည့်လေရာရာမှာ တစ်တောလုံးရှင်း တစ်တောင်လုံး လင်းနေ သည် ကိုက လှပတဲ့ နိမိတ်ပုံတစ်ခုပေါ့။

ယခုမှ ကားမောင်းလိုင်စင်ရကာစ ‘အေးခန့်စည်’ တစ်ယောက် လေ ကလေး တချွန်ချွန်ဖြင့် အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခု၊ ဝန်းကျင်အသစ်တစ်ခု မှာ ကစားစရာအသစ်ရသည့် ကလေးပိစိကွေးလို ကြည်နူးရွှင်ပျ၊ ရယ် ဟဟ၊ သွားတောင်ပေါ်လှမတတ်။

အောက်မြန်မာပြည် သားလေး အေးခန့်စည် တစ်ယောက် လူကြီး တွေ အလစ်မှာ ရန်ကုန်- မန္တလေး အဝေးပြေး လမ်းမကြီးပေါ်တစ်ယောက်တည်း သုတ်ခြေတင်၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ ကားဖြူလေးကို ကားခိုးမောင်းနေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

သူက မြို့လမ်းတွေထဲမှာ ခိုးမောင်းခဲ့သေးတာ၊ ယခုလို လူရှင်း ကား

ရှင်းသည့် အဝေးပြေး လမ်းကြီးမှာ ဆို ပိုလို့ တောင် မကြောက်သေး။ အံ
ပ်တောင် မောင်းလို့ ရသည် ။ အဲ မျက်စိမှိတ်တော့ မှိတ်မမောင်းရဲ။

သူ့အတွေးတောင် မဆုံးသေး ...

အချိန်မီ ဘရိတ် အုပ်လိုက်၍ သာ တော်တော့သည် ။ သူ့ကားဘေး
နားတွင် ခွေခေါက် လဲကျနေသည့် ကလေးမလေး တစ်ယောက်။

"နို့ ... နေပါဦး၊ နင့်အရွယ်က ဘာလဲ၊ နင့်အမေက ရိုက်လို့ လား။ မိ
ဘဆိုတာ သားသမီးကို မုန်းရိုးထုံးစံမရှိဘူး။ ကဲကဲ ... ထ၊ ငါနင့်အိမ်ပြန်
ပို့ပေးမယ် ကားပေါ်တက်၊ ဘာလဲ၊ မထနိုင်တော့ဘူးလား။ မယ်မင်းကြီး
မ မူရာမာယာများ မနေနဲ့ ၊ ငါက သနားလို့ လိုက်ပို့မှာ ၊ မောင်းပြေး
လည်း ရသားပဲ၊ ထလေဟာ၊ ဆေးခန်း ပြပေးမယ်။ အဲ ... နေဦး"

ထိုင်ငိုနေသည့် ကလေးမလေးကို သူဆွဲထူလိုက်တော့ လက်ကလေး
ကာရင်း မျက်ရည် အဆက်မပြတ် စီးကျနေသည့် ကောင်မလေးက
ခေါင်းခါလိုက်သည် မှာ သူတောင်မူးချင်ရော့။

"ဟင့်အင်း ... ဟင့်အင်း ... ကျွန်မ မပြန်ဘူး။မပြန်ချင်ဘူး။ကျွန်မမှာ
အိမ်မရှိဘူး"

ပွန်းပဲ့ စုတ်ပြတ်သွားသည့် တံတောင်ဆစ်လေးကို လက်နှင့်ဖိရင်း
လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကြေကွဲနေသည့် ကောင်မလေး ပုံစံက အရွယ်နှင့်မလို
က်။

ဒီအရွယ်လေးနဲ့ ဘာလို့ ဒီလောက် ခံစားနေပါလိမ့်။ အဝတ်အစား
တွေ ကလည်း ခပ်နွမ်းနွမ်း။

အေးလေ၊ ဒီအရွယ်ဆိုတာ ဘာမှန်းညာမှန်းမှ သိတာမဟုတ်ဘဲ။ အ

ရုပ်မရတာလောက် နှင့်လည်း သေတတ်တာပဲ မဟုတ်လား။

သူ ခေါင်းကို တဖျင်းဖျင်း ကုတ်မိလိုက်သည် ။ တော်တော်ခေါင်းမာ
တဲ့ ကောင်မလေး။

"ဦး ... ဦး သွားပါ၊ မောင်းထွက်သွားလိုက်ပါ။ ကျွန်မကိုထားခဲ့"

အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ရင်း အဖတ်ဆယ်မရသည့် မျက်နှာလေးထဲ
မှာ ဆုံးဖြတ်ချက် တစ်စုံတစ်ခုက အထင်းသား။ အဲလိုတော့လည်း သူ
ထားမပစ်ရက်ခဲ့။

ခြေထောက်တွေ ဘာတွေများ နာသွားသလား၊ ပွန်းပဲ့ဒဏ်ရာများ ကို
လည်း ကုစားပေးချင်ခဲ့ပါသည် ။ သူက လူသားဆန်သည့်လူ။ ကောင်မ
လေးကပဲ အတိုက်ခံသည် ဖြစ်စေ၊ အပြစ်ရှိသည် ဖြစ်စေ၊ မှားသည် ဖြစ်
စေ။

အစက သူစိတ်ဆိုးပြလိုက်ပေမဲ့ ကောင်မလေး ခေါင်းမာနေတော့လ
ည်း သူချော့ရချေပြီ။

"ထ ... ထ ... ကလေး၊ ဦး ... အဲ"

သူရယ်ချင်သွားပြန်သည် ။ အိမ်မှာ ကျောင်းမှာ နေရာတိုင်းမှာ ‘သား
သား’ ‘လူလေး’

‘မောင်မောင်’ ‘မောင်’ နှင့် ‘ကိုခန့်’ ‘ကိုအေး’ တို့ သာ မိုးမွန်နေခဲ့ရာမှာ
အခု ကောင်မလေးကတော့ ‘ဦးဦး’ တဲ့ ။

ရယ်ချင်စရာကြီး။ အသက်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ပြည့်ပြီးစ လူငယ်လေးတစ်
ယောက်ဟာ နေ့ချင်းညချင်း ဦးဦး ဖြစ်သွားပြီလား။ နုနုထွေးထွေး သူ့ပုံစံ
ကြီးက ဆယ်နှစ် ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက် ရှိမည့် မည်းမည်းပိန်ပိန် ကောင်
မလေးနဲ့ ကတော့ ဦးဦးအရွယ်ကြီးပေါ့လေ။

အခေါ်အဝေါ်သစ်ကို ခံစား၊ သဘောကျရင်း သူ ချော့ပြောမိ၊ မေးမိပြန်ပြီ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ ကလေးရဲ့ ၊ ဘာလို့ အိမ်မရှိရမှာ လဲ။

လူမှန်ရင် အိမ်ရှိတယ်လေ။ ငှက်ကလေးတွေတောင် ဟိုမှာ ကြည့်၊ အိမ်ရှိတယ်၊ မေမေရှိတယ်"

"ဟင့်အင်း ... ကျွန်မမှာ အိမ်မရှိဘူး။ မေမေမရှိဘူး။ ဦးဦး သွားတော့ ။ ကျွန်မကို ထားခဲ့တော့"

"နင်က ဘာလုပ်ဦးမှာ လဲ၊ မပြန်သေးဘဲနဲ့ "

"ကျွန်မ ရည်ရွယ်ချက်မှ မပြီးဆုံး မအောင်မြင်သေးတာ"

"ဘုရားရေ"

မျက်နှာထား တည်တည်နှင့် ပြောလိုက်သော ကောင်မလေး၏ စကားများကို နားထောင်ရင်း သူ ပြူးပြူးပျာပျာဖြစ်သွားသည် ။

ဒီကောင်မလေးက မသေမချင်း ကားနင်းခံဦးမယ့် အရိပ်အမြွက် ပြနေခြင်းပါလား။ တော်တော် သေချင်နေသည့် ကောင်မလေးပါလား။ သေသာ သေချင်သည် ၊ လက်ထဲမှ လွယ်အိတ်ကိုလည်း တင်းတင်း ဖက်ထားလိုက်သေးရဲ့ ။

အေးခန့်စည် တစ်ယောက်တော့ ပြဿနာနှင့် ရင်ဆိုင်ရချေပြီ။ ထားခဲ့လို့ လည်း မဖြစ်၊ လိုက်ပို့လို့ လည်း မရ၊ ပြဿနာမှ တကယ့်ပြဿနာ။

ပြီးစလွယ်လုပ်လို့ တော့ မဖြစ်တော့။ မရတော့။ အသက်တစ်ချောင်းဆိုတာ ကယ်ကောင်းပါသည် ။ သို့ပေမဲ့ လမ်းလယ်ကောင် ကြီးမို့ လူသွားလူလာတွေက ကွက်ကြည့်ကွက်ကြည့်နဲ့ ။ ပြီးတော့ နေပူကြီးထဲ။

သူလည်း ပူလှပြီ။ ကောင်မလေးလည်း ပူလှပြီ။ ချောရပေတော့မည်။

"ကဲကဲ ... ထ ကလေး။ ဦးဦးကားနဲ့ ခဏလိုက်ခဲ့။

မင်းအကြောင်းပြောပြ၊ ပြီးတော့မှ မင်းဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်စေရမယ်။

သေနည်းတွေ အများကြီးပါကွာ။ လှလှပပကလေး သေတာ အကောင်းဆုံးပေါ့။ ကားတိုက်ခံရတဲ့ သေနည်းလောက် စုတ်ချာတာ မရှိဘူး။ မှတ်ထား။ ကဲ ... လာလာ၊ ဦးဦးတို့ အိမ်က စိတ်ပူရော့မယ်။ အိမ်ကို ခဏလိုက်ခဲ့"

သူဆွဲထူလိုက်တော့ ကောင်မလေး ခြေထောက်တစ်ဖက်က နိမ့်နင်း နိမ့်နင်း။ အကြောတင်သွား သလား။ အရိုးထိသွားသလားမသိ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒဏ်ရာရ ကလေးငယ်တစ်ဦး။ အရမ်းသေချင်နေသည့် ကလေးလေးတစ်ဦးကို သူ မစွန့်ပစ်ရက်နိုင်။ မထားရစ်ခဲ့နိုင်ဘဲ အိမ်သို့ခေါ်လာခဲ့သည် ။

"အမယ်လေး အမယ်လေး မသေကောင်း မပျောက်ကောင်း သားရယ် ... သားလေးရယ်"

ခန္ဓာကိုယ်ဝဝကြီးနှင့်မလိုက်၊ သူ့ကို ပြေးလာဖက်သည့် မေမေသို့ သူရယ်ပြ၊ ရုန်းထွက်လိုက်ရသည် ။ လူများ ကလေးလေးကျလို့ ။

"ကျွန်တော့်ကို တိုက်မိတာ မဟုတ်ဘူး မေမေရဲ့ ။ တိုက်မိတာက ဟိုထဲမှာ "

ကားထဲမှ မထွက်ရဲဘဲ ထိုင်နေသည့်ကောင်မလေးကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်တော့ မေမေနှင့်မမ တစ်ပြုံလုံးရဲ့ အာရုံက ကားသို့ရောက်သွားသည် ။

"ဘယ်မလဲ၊ ဘာလဲ ... လျော်ကြေးတောင်းရအောင်လိုက်လာတာလား"

အထင်နှင့် ရမ်းတုတ်၊ ကားတံခါးကို ဖွင့်လိုက်ကြတော့ ကုပ်ချောင်းချောင်း ပါလာတာက ပုရစ်ကလေးလေး။

သူတို့ က လူကြီးကြီး မှတ်နေပြီး ပြောဆိုနေကြတုန်း ပုရစ်ကလေး ကိုတွေ့တော့ အစိုးရိမ်တွေ ပြေကုန်ကြပြီး ရယ်မောကြတော့သည်။

"အမယ်လေးဟဲ့၊ ငါတို့ ကတော့ လူကြီးကို ဝင်တိုးမိပြီး လျော်ကြေးတောင်းရအောင် လိုက်လာတယ်မှတ်တာ။

ကလေးကို တိုးမိတာဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။ ကဲ ... ကဲ နောက်မှ မေးချင်တာမေးကြ၊ လောလောဆယ် သမီးကြီးက ဆေးထည့်၊ ကုသပေးလိုက်။ သားငယ်လေးနော်၊ နောက်တစ်ခါ မေမေတို့ မပါဘဲ ဘယ်မှ မသွားရဘူး။ ကားမောင်းလိုင်စင် သိမ်းပစ်လိုက်လို့ ဒုက္ခရောက်သွားမယ်။ မေမေတို့ မှာ ဘယ်လောက် ပူရပင်ရတယ် မှတ်သလဲ။ နေ့လယ်လေး တစ်ရေးအိပ်မိပါတယ် နိုးလာတော့မတွေ့ဘူး။ သမီးတွေကလည်း အားမကိုးရဘူး။ ကိုယ့်မောင်လေး တစ်ယောက်ကိုတောင် မပျောက်အောင် မကြည့်နိုင်ကြဘူး။"

ဗျစ်တောက် ဗျစ်တောက်နှင့် မေမေက ဆူ၊ သူကတော့ မမကြီး ဆေးထည့်ပေးနေရာသို့ သွားပြီး ကြည့်နေလိုက်၏။

"ထိန်းလို့ ရမလား၊ မေမေ့သားက အရပ်မှ မဟုတ်တာ။ အရေးထဲ ဖေဖေက ဆယ်တန်း အောင်တာလေးနဲ့ ကားတစ်စင်းလုံး ဆုချ၊ မြင်းကို ချုံတပ်ပေးသလို ဖြစ်တော့တာပေါ့။"

မမလတ်၏ အသံကလည်း သာယာနာပျော်ဖွယ် မရှိ။ သူ့လက်ထက်

မှ စီးပွားရေးတွေ ကောင်းသည် ထက် ကောင်းလာသည် မို့ သူ့ကို ကားဝယ်ပေးသည် ကို မနာလို မရှုစိမ့်ရှေ့ထင့်။ သူမယောက်ျားက ကား မဝယ်နိုင်သေးဘူးလေ။

"အာ ... ဒီကောင်မလေး ကြီးလာရင် အတော် အကြောမာမယ့် ကောင်မလေး။ ဒီမှာ ကြည့်စမ်း ဒူးခေါင်းကွဲတာကို ဆွဲဆွဲချုပ်နေတာ မငိုဘူး။ တစ်ချက်အသံမထွက်ဘူး။"

မမကြီးက ဆရာဝန်ပီပီ ကလေးကို မြှောက်ပြောသည် လား၊ တကယ်ပြောသလားတော့ မသိ။ မျက်လုံးရွဲရွဲကြီးတွေ ငိုရောင်သန်း၊ နှုတ်ခမ်းကို တင်းတင်း ကိုက်ထားသည့် ပုရစ်ကလေးကိုသာ သူ့မှာ သနားနေမိတော့သည်။

အစိမ်းချုပ်တာပဲ၊ မနာဘဲရှိပါ့မလား။ ပွန်းပဲ့စုတ်ရှု ဒဏ်ရာတွေကလည်း အများ အပြား။ စပ်လိုက်မယ့်ဖြစ်ခြင်း။ သူသာဆို မကြီးမငယ်ကြီးနှင့် ခပ်ခွဲခွဲ အော်ငိုမိမလားမသိ။ ပြီး မေမေကလည်း ခပ်သဲသဲ။

သူတို့ မိသားစုက ရန်ကုန်က ဖြစ်သည်။ ယခု ဖေဖေရဲ့ ဇာတိရပ်ရွာ ဆီပြန် လာပြီး သူ့ကို ရှင်ပြုပေးကြခြင်း ဖြစ်ကြပါ၏။ ဖေဖေရဲ့ မိဘများ (သူ့အဘိုးအဘွား)ဆန္ဒအရ လာပြီးလှူဒါန်းကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ကလေးမလေးကို ဆေးကုသပြီးတော့ ဝိုင်းဝန်းအင်တာဗျူးကြလေပြီ။

အံ့ဩစရာ။ ကောင်မလေးက တစ်ခွန်းမျှပြန်မဖြေ။ မိဘ အမည်မေးလို့ လည်း မရ။ နေရပ်မေးလို့ လည်း မပြော။ ခေါင်းလေးငုံ့ပြီး 'ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်'တဲ့။

"ဟယ် တော်တော် ပေကတ်ကတ်နိုင်မယ့် ကောင်မလေးပဲ။ လူကြီး

တွေမေးတာ ဘာလို့ မဖြေသလဲ။ မင်းကို လိုက်ပို့ကြမလို့ ၊ ပိုက်ဆံတွေ လည်း ပေးမယ်၊ မင်း ဆေးကုဖို့ "

မမငယ်၏ စကားကို နားထောင်ရင်း အဖြစ်မှန်ကို ပြောသင့်မပြော သင့် သူ့မှာ ချိန်ဆနေရပြန်၏။ ဆုပ်လည်း ဆူး၊ စားလည်း ရူး၊ တကယ့် ပုရစ်ကလေး။ ဒီအတိုင်းပြန်လွှတ်လို့ တော့ မဖြစ်။ ပြောလိုက်တာပဲ ကောင်းမည်။ သို့ပေမဲ့ ပြောခွင့်တောင်းရဦးမည်။ သူက လူယဉ်ကျေး တစ်ယောက် မဟုတ်ပါလား။

"ဟေ့ ကောင်မလေး၊ ငါ နင့်အကြောင်းပြောလိုက်မယ်နော်"

ဆတ်ခနဲ တုန်လှုပ်သွားသည့် ကောင်မလေး။ တံခါးပေါက်ဝသို့ ပြေး တော့သည် ။

"မပြောနဲ့ ... မပြောနဲ့ "

ခြေထောက်တစ်ဖက်သာနာနေသည် ။ ပြေးလိုက်တာက တန်းခနဲ။ တောထဲက ယုန်ကလေး ခွေးလိုက်လို့ ပြေးသည့်နှယ်။

"ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... အို"

"ဟိတ်"

အာမေဍိတ်သံပေါင်းစုံထဲမှ တိုးထွက်ပြီး သူမကို သူအမိဖမ်းလိုက်သ ည် ။ ပြီးတော့ အိမ်ထဲသို့ တရားခံဖမ်း ပြန်ဖမ်းလာခဲ့၏။ သူမကတော့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်။ ကြိမ်ကုလားထိုင် တစ်ခုပေါ်သို့ သူထိုင်ချလိုက်ရင်း ကောင်မလေးကိုလည်း ဘေးမှာ ထိုင်စေသည် ။

"သူက သူ့ကိုယ်သူ သတ်သေမလို့ မေမေ"

"ဟေ့"

"ဘာ"

မေမေနှင့်အတူ မမများ ဝိုင်းလာကြပြီ။ မိန်းမဆိုတာ အထူးအဆန်း သတင်းဆို စိတ်ဝင်စားကြသည် မဟုတ်လား။ ပြီးတော့ သနားလည်း သနားတတ်ကြပါဘိသနဲ့ ။

သူမကို ဝိုင်းဝန်း လွှဲပြောင်းရယူကြပြီး မေးကြ စမ်းကြတော့သည် ။

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ဘာစိတ်ညစ်စရာတွေရှိလို့ လဲ။ ဒီအရွယ်လေးနဲ့ "

"မင်းမှာ အဖေအမေ မရှိဘူးလား၊ သူများ အိမ် ကပ်နေရတာလား"

"အမေက ရိုက်လို့ လား၊ မှန်း ... "

ပြောပြောမေးမေးနှင့် ကောင်မလေး၏ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ် အင်္ကျီ လှန်ကြည့်ကြ၊ မေးကြ။ ဘာမှ လည်း မတွေ့။ ညှိပ်နံ့လို့သော ကိုယ်လုံးလေးကသာ သနားစဖွယ် ထွက်ပေါ်။

ကောင်မလေးကလည်း မေးလို့ မရ။ မျက်ရည်သာ တွင် တွင် ကျနေသည် ။ အံလေး တင်းတင်းကြိတ်ရင်း ထပြန်ဖို့ ပြေးဖို့ သာ ပြင်ဆင်နေတဲ့ ကောင်မလေး။ သူ မနေသာတော့။ ဝင်ရောက် စွက်ဖက်မေးရပြန်ပြီ။

"သူက သေချင်နေတာမေမေရဲ့ ။ လွှတ်လိုက်လို့ တော့ မဖြစ်ဘူး။ သူ့မှာ အိမ်မရှိဘူး၊ မေမေမရှိဘူးတဲ့ ။ သားတို့ မွေးထားလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလား။ အသက်တစ်ချောင်း ကယ်တဲ့ အနေနဲ့ "

သူ့စကားကို မေမေကတော့ အလန့်တကြားဖြစ်သွားပုံရသည် ။

"ဟဲ့ ဟဲ့ အို ... လူမွေးတယ်ဆိုတာ လွယ်လွယ်နဲ့ မရဘူးကွယ်။ မိဘတွေဘာတွေ အုပ်ထိန်းသူတွေနဲ့ "

"အို မေမေကလည်း ဒါက တရားဝင် မွေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ့အသ

က်ကိုကယ်တဲ့ အနေနဲ့ မွေးမှာ ပဲ။ ကြည့်ပြုစီမံပေးကြတာပေါ့။"

မမကြီး၏ စကားကြောင့် သူ အနည်းငယ် အားတက်သွားခဲ့သော်လည်း အလုံးစုံတော့ ဝမ်းမသာနိုင်သေး။ မမကြီးမှာ က ကလေးငယ်လေးနဲ့ ။ ကောင်မလေးကိုခိုင်းဖို့ မွေးချင်မှန်းမသိ ဘာမှန်းမသိ။

"အင်း ... ဒါပေမဲ့ မိန်းကလေးမွေးရတယ်ဆိုတာ လွယ်တာ မဟုတ်ဘူး ။ လိမ္မာရင် တော်သေးရဲ့ ၊ မလိမ္မာရင် ကိုယ်ကျိုးနည်း"

"ဟာ ... မေမေကလည်း သူများ သားသမီး မွေးတာများ ရေရှည်တွေးပူနေရသေးတယ်။ မကောင်း ဂျောင်းပေါ့။ ကောင်းအောင်တော့ မွေးကြည့်ပေါ့။ ခိုင်းဖို့ ရတယ်၊ ခေါ်သာခေါ်ခဲ့"

မမလတ် စကားကလည်း တစ်စက်ကလေးမှ မညှာတာ။ သို့ပေမဲ့ သူ ဘာမှ ဝင်မပြောတော့ပါ။ နောင်ခါလာ နောင်ခါဈေး။ သူကတော့ ပုရစ်ကလေးကို ဒုက္ခမှ ကယ်တင်လွတ်မြောက် စေလိုသည် ။

"တို့ လည်း မနက်စောစော ထပြန်မှာ ပဲ၊ ခေါ်သွားကြမယ်။ ကလေး . .. တို့ တွေ့နဲ့ နေမလား၊ အဝတ်လှလှလေးတွေ ဆင်ပေးမယ်၊ အစားကောင်းကောင်း ကျွေးမယ်"

ဒီစကားဝိုင်းမှာ မမကြီးကပဲ တက်တက်ကြွကြွ။ မဝံ့မရဲလေးတော့ ကြည့်လာသည့် ကောင်မလေးရဲ့ မျက်ဝန်းများက အေးခန့်စည်ထံသို့သာ ။

"ကျောင်းရော ထားပေးမလား"

အာဂကောင်မလေးတည်း။ သူကတော့ သဘောကျသွားပြီ။ မေမေတို့ ကလည်း ဘာမှ ကန့်ကွက်စရာမရှိ။

"ညည်းက ဘယ်နှုတ်နန်း ရောက်ပြီလဲ"

"လေးတန်းအောင်တယ်၊ အောင်လက်မှတ်လည်း ရှိတယ်၊ မနှစ်က တည်းက အောင်ထားတာ ဒေါ်လေးက ကျောင်းထားမပေးဘူး"

စကားစွန်း စကားစတော့ ရချေပြီ။ ဒေါ်လေးတဲ့ ၊ ကျောင်းထား မပေးဘူးတဲ့ ။ သိပ်များ ဆင်းရဲလို့ လား။ ဒါမှ မဟုတ် သူမကို မချစ်ကြတာလား။

"မှန်း ... ပြစမ်း၊ အောင်လက်မှတ်"

ဒီလိုဆိုတော့လည်း သူမရဲ့ လွယ်အိတ်ဟောင်းလေး ထဲမှ အောင်လက်မှတ်ကို ထုတ်ပြရှာသည် ။

အဖအမည် ဦးဘခက် ...

ကောင်မလေးအမည်က ဆည်းဆာရီ ... တဲ့ ။

"ဟ ကဗျာဆန်လှချည်လား၊ နင့်ကိုငါတွေ့ခဲ့တဲ့ မြို့လေးက သေးသေးလေးပါ။ နင့်အမေက ကဗျာဆန်လှချည်လား"

"ကျွန်မဘာသာ ပေးထားတဲ့ နာမည်၊ အရင်နာမည်က အဆိပ်တဲ့ ။ ဘယ်လောက် ဆိုးရွားလိုက်သလဲ။ အတန်းဖော်တွေက အစိတ်၊ နှစ်ဆယ့်ငါးပြား၊ သေမင်းတဲ့ ။ အမျိုးမျိုးလှောင်ကြတယ်။ မေမေကတော့ အေးတာပေါ့။ ကျွန်မမှာ သာ တတိယတန်း ရောက်တော့ ကျွန်မနာမည် ကျွန်မ ပေးလိုက်တယ်။ မေမေ့ကို အရမ်းအောက်မေ့တယ်၊ မေမေ့နာမည်က ဒေါ်သဇင်ရီ၊ ကျွန်မနာမည်က ဆည်းဆာရီ"

ရောက်စတုန်းကလို သူနှင့်တွေ့တုန်းကလို မျက်ရည်များ မကျတော့ဘဲ မျက်ရည်ခိုးဝေရုံ၊ မျက်လုံးပြူးပြူးလေးဖြင့် ပြောနေသည့် သူမ၏ ရင့်ကျက်မှုကို သူတို့ အားလုံး တအံ့တဩ။

မေမေတဲ့ ...

မေမေကတော့ အေးတာပေါ့ ... တဲ့ ။

မေမေ့ကို အရမ်းအောက်မေ့တယ် ... တဲ့ ။

အလုံးစုံ ဖွင့်မပြောသော်လည်း ပြောသမျှထဲက အနည်းအပါး သိရချေပြီ။ ဒါဆို သူမမှာ မေမေမရှိတော့တာ သေချာတာပေါ့။ သူမရဲ့ အဲဒီ မေမေဟာ သေသွားတာလား။ ခွဲခွာသွားတာလား။

သနားစရာကောင်မလေးရယ်၊ ပုရစ်ကလေးရယ်။ သူမရဲ့ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း မျက်လုံးထဲမှာ တော့ ထိုးထွက်နေတဲ့ ဉာဏ်ပညာတွေ၊ အရည်အချင်းတွေ။

သူတို့ အားလုံးဆုံးဖြတ်လိုက်ကြသည် ။ ကောင်မလေးကိုခေါ်သွားဖို့
။

ရောင်စုံဖြာနေတဲ့ မေမေရဲ့ ဥယျာဉ်ထဲမှာ ရေလောင်းနေတဲ့ ကောင်မလေး၊ ဆည်းဆာရီ။

နံနက်ဦးရဲ့ အရုဏ်အလင်းထဲ ပန်းခင်းလေးထဲ လေညင်းများ မွှေးပျံ့
။ ငှက်ကလေးတွေ မွှေးပျံ့။

တစ်လောကလုံး မွှေးပျံ့ယှက်ဖြာ။

ရေပိုက်ကလေးရဲ့ ထိပ်ဖျားကို လက်နဲ့ ဖျစ်ညှစ်၊ ရေပန်းသဖွယ် ပန်းပင်လေးများကို ဆွတ်ဖျန်း။ သူမ အနှစ်သက်ဆုံးသောအလုပ်က ပန်းပင် ပြုစုတဲ့ ဥယျာဉ်မှူးအလုပ်ပဲ ထင်ပါရဲ့ ။

သူကတော့ မိုးလင်းမိုးချုပ် စာဖတ်ခြင်းအလုပ်သာ အနှစ်သက်ဆုံး။
တတ်နိုင်လျှင် ထမင်းတောင် ထမစားချင်။ ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားဖို့ တောင်
တင်းနစ်မရိုက်ချင်။ ရေမကူးချင်။ ကျောင်းလည်း မတက်ချင်။

ကျောင်းဆိုလို့ သူမ စာလည်း တော်သားပဲ။ သူမတို့ လူမွေးများ မှား
ခဲ့ပြီလား။ ရှစ်တန်းသို့ ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် ဆယ်ငါးနှစ်သမီး ဆည်း
ဆာရီပုံစံကလည်း တစ်သွေးတစ်မွေး။

ရှည်သွယ်သောအရပ်နှင့် ငေါင်စင်းစင်းဖြစ်နေပေမဲ့ အလှဆုံးဖြစ်
လာမည့် ပန်းကလေးတစ်ဖူးသဖွယ် အပျိုရည် အပျိုသွေးများက ငွားစွင့်
ထွက်ပြူနေချေပြီ။ ဒါတောင် သူမတို့ က တယုတယ ထားသေးတာ မဟု
တ်လို့ ။

ဖိဖိနှိပ်နှိပ်၊ သိပ်သိပ်ထိုးထိုးထဲက အုတ်ကြားမြက်သဖွယ် ထိုးထွက်
ရှင်သန်လာခဲ့တာ။

"သူ့ကိုမွေးပြီး သုံးနှစ်လောက်လည်း ရှိရော သူမအေ သဇင်ရီလည်း
ဆုံးတာပါပဲ။ တပိန်ပိန် တညှိုးညှိုးနဲ့ သက်ဆိုး မရှည်တော့ပါဘူး။ သူ
အဖြစ် သူရိုက်ရင်လည်း ရိုက်မှာ ပေါ့။ တစ်ခါ အဒေါ်နဲ့ ဆက်နေရတယ်၊
အဲဒီကောင်မလေး ခုနစ်နှစ်သမီးလောက် ကျတော့ သူ့အဒေါ်လည်း အ
ဆိပ်သောက် သေသွားခဲ့ပြန်တယ်၊ မသင်္ကာလို့ စစ်ဆေးကြည့်တော့
ဗိုက်ထဲမှာ ကိုယ်ဝန်သုံးလနဲ့ "

"ဟယ်"

"ဟုတ်တယ် မမရဲ့ ၊ မျိုးနဲ့ ရိုးနဲ့ ပါပဲ။ ရုပ်တွေကတော့ ချောပါရဲ့ ၊

ကြောက်စရာလေ။ လှလေ ခက်လေဆိုတာ အဲဒါမျိုးဖြစ်မှာ ပေါ့။ အငယ်
မ စံပယ်ရီက ပိုတောင်ချောသေးတယ်။ သူတို့ ဖအေကြီးကလည်း သူတို့
ကြောင့် အသက် တိုသွားရတော့တာပေါ့။ နောက်တော့ အဆိပ်ကို သူ့ဦး
လေး တစ်ဝမ်းကွဲအိမ်က ခေါ်မွေးထားရတာပေါ့။ ကောင်မလေးလည်း
နောက်တော့ ပျောက်သွားလိုက်တာ၊ အခု မမတို့ ဆီထဲမှာ ပြန်တွေ့ရ
တော့ မျက်စိတောင် လည်သွားတယ်။ သူ့ ဦးလေးတွေ အဒေါ်တွေသိရင်
လာပြီးခေါ်ကြမလားပဲ။ မခေါ်လည်း ရှုပ်ရှုပ် ယှက်ယှက်တော့ လုပ်ကြ
ဦးမယ်နဲ့ တူတယ်၊ သူ့ဦးလေးက လူရှုပ်ပဲ၊ အရက်ပုန်းရောင်းတယ်။"

ကြားလိုက်ရသည့် သတင်းတွေကြောင့် အေးခန့်စည်တစ်ယောက်
စိုးလည်း စိုးရိမ်၊ အော်ဂလီလည်း ဆန်သွားခဲ့သည်။ ။

"နို့ နေပါဦး၊ ဆွေမျိုးရင်းခြာတော့ မရှိတော့ဘူးမဟုတ်လား။"

ဇာတိတွေပေါ်၊ ဇာတ်ရည်တွေလည်ပြီး ကောင်မလေးကို ပြန်ခေါ်
သွားမှာ မျိုးတော့ သူမတို့ မလိုလား။ ကောင်မလေးက တော်တော်အား
ထားနေရပြီ၊ ခိုင်းကောင်းစေကောင်း ဖြစ်နေပြီမဟုတ်ပါလား။ ပြီး
ငယ်မွေးခြံပေါက်လို အားကိုးရသေးသည်။ ။

မခင်ချစ်ကလည်း အလည်အရှုပ်၊ ဖိုးသူတော် မျက်စိလည်လေ၊ ဆွမ်း
ဆန်ရလေ ဆိုသည့်အစားထဲကမို့ ပိုပိုသာသာ။

"အရင်းတွေမရှိတော့ပေမဲ့ အတူနေ ဦးလေးတစ်ဝမ်းကွဲနဲ့ သူမိန်းမရှိ
သေးတယ်လေ။ တူမကို ခုလို လောက်လောက် လားလားကြီး ပြန်တွေ့
ရင် ဝမ်းသာရှာမယ်။"

"အမယ်"

ပစ်ထားတုန်းက ပစ်ထားပြီး ခုမှ ရတနာပုံ ဆိုက်နေကြမလို့ ဆိုပါ

လား။

"ကဲကဲ ... မခင်ချစ်၊ညည်း စကားလျှောက်မဖွန့် ၊ ရော့ ... ဈေးသုံး ယူသွားလိုက်၊ ဒါပဲနော် ညည်းကြောင့် ပေါ်သွားရင် ညည်းယောက်ျား လည်း အလုပ်အပြုတ်ပဲ။ တို့ ဆီမှာ ကောင်မလေး အေးအေးဆေးဆေး နေရှာပါစေအေ"

စကားဝိုင်းမှ ကပျာကသီ ထရပ်၊ သူမ ဦးတည်လိုက်တာက မေမေ့ ဆီသို့ပါ။

ခုချိန်ဆို မေမေ ဆိုင်ကပြန်ရောက်ရောပေါ့။ အိမ်မှာ လူစုံနေပြီ။

အိမ်ရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ လူစုံတက်စုံ။

ဝင်းခန့်စည် ပြောပြသည့် သတင်းအတွက် အားလုံး မျက်ကလဲဆန်ပြာ တွေချည်း။ အေးခန့်စည် တစ်ယောက်ကတော့ ပြတင်းပေါက်မှ တစ်ဆင့် အပြင်လောကသို့သာ ငေးကြည့်နေ၏။

"ထင်တော့ ထင်သားပဲ၊သူက သူ့ကိုယ်သူ သေချင်နေတာလေ၊ ဒါပေ မဲ့ ဒီအထိတော့ ဘဝ ဆိုးလိမ့်မယ်လို့ မထင်ဘူးပေါ့"

အရွံကြီးရွံ၊ အကြောက်ကြီးကြောက်ပြီး တီကို ကိုင်မိ ထိမိသည့်နှယ် မေမေ့ပုံစံက ယူကျုံးမရ။

"ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ မေမေ"

ဒါက သမီးလတ် သင်းခန့်စည်ရဲ့ စကား။ သူ့အသွင်ကလည်း ဆည်း

ဆာရီက ချိန်ကိုက်ပုံး တစ်လုံးသဖွယ် သူမတို့ ကို ဖောက်ခွဲ ဝါးမျိုသွား တော့မည့်နှယ်။

"သူက ကလေးပဲ၊ ကြီးလာတော့ရော ကျွန်တော်တို့ ကို ဘာလုပ်နိုင် မှာ မို့လို့ လဲ။ သူ့ခမျာ သူ့ဘဝနဲ့ သူတောင် လမ်းပျောက်နေရတာ "

သူဝင်ပြောပစ်လိုက်တော့ ကျန်ရှိသည့်လူစုံလူကုန်မှာ နားဝေတိမ် တောင် မျက်နှာများ နှင့် အချင်းချင်း တီးတိုးတီးတိုး။

သူဘာမှ မသိချင်တော့ပါ။ ပုရစ်ကလေးကို လူတွေမုန်းသွားကြပြီ လား။ သူရော မုန်းသွားမိပြီလား။ ဆိုဖာဆက်တီမှာ ကျောမှီခွေခေါက် ရင်း သူ့မျက်ဝန်းတွေ မဖွင့်ချင်မိအောင် လေးလံနေခဲ့ပြီ။

ဘယ်မှာ ပုရစ်ရဲ့ အပြစ်တွေပါသေးလို့ လဲ။ ဒါဖြစ်ပြီးသား ကိစ္စတွေ မဟုတ်လား။ ပုရစ်က သူမရဲ့ ဘဝကြမ်းထဲမှ ပြေးထွက်ခဲ့သူ။ ရုန်းထွက် ခဲ့သူတစ်ယောက်သာ။

နင့်ဘဝက အရွယ်နဲ့ မမျှလိုက်တာ ပုရစ်ရယ်။ ပုရစ်တဲ့ ။ ဒါက သူတစ်ယောက်တည်း ချစ်စနိုးခေါ်သည့်နာမည်။ မျက်စိမှိတ်ထားသော သူ့မျက်ဝန်းထဲမှာ သနားစရာ ပုရစ်ရဲ့ ရုပ်ပုံလွှာလေးတွေ။

စိုးရွံ့ကြောက်လန့်သည့် ရုပ်ကလေးထဲမှာ ပဲ ဘဝကို ရဲဝံ့စွာ ရင်ဆိုင် တော့မည့် သရုပ်သကန်တွေ။

သူမရဲ့ တစ်ခုတည်းသော ထွက်ပေါက်ဟာ ပညာဟု များ ခံယူထား သလားတော့ မသိ၊ ဘယ်လောက်ပဲ အလုပ်များများ ၊ စာကတော့ အမြဲ ကြိုးစားသည် ။

တစ်လျှောက်လုံး ခြေသုတ်ပုဆိုးလို နေလာခဲ့သည့်သူမထံမှ သတ္တိခွန် အား တစ်စကို သူတွေ့ခဲ့ရသည် ။

ခွေးတောင်မှ ချောင်ပိတ် အရိုက်ခံရရင် ပြန်ကိုက်တတ်ကြသေး တာ ပဲလေ။

"ဒီနှစ်တော့ ဆည်းဆာရီကို ကျောင်းမထားတော့ဘူး ဟေ့။ ဆွဲကြိုး တစ်ကုံး ထပ်ဆင်မယ်၊ ညည်းမှာ အခု နားကပ်နဲ့ လက်စွပ် ရှိနေပြီ မဟုတ်လား။ ဆွဲကြိုးထပ်ပေးမယ်၊ ကျောင်းမတက်နဲ့ တော့၊ အိမ်မှာ ပဲ အလုပ်လုပ်၊ ဆိုင်မှာ တော့ အလုပ်သမားတွေနဲ့ နိုင်ပါတယ်။ အိမ်အလုပ် တွေက အရေးကြီးတယ်"

စီးကရက်တဖွာဖွာ၊ စိန်နားကပ် တခါခါနှင့် ဒေါ်တင်တင်အိပုံစံက အတည်ပြောနေတာလား။

မေမေစကားကြောင့် ဧည့်ခန်းထဲမှာ တီဗွီထိုင်ကြည့်နေကြသည့် ကျန်အိမ်သူအိမ်သားများ မည်သို့မှ ဖြစ်မသွားကြသော်လည်း ဆတ်ခနဲ တွန့်သွားကြသူများက သူနှင့်ဆည်းဆာရီ။

"ဟာ မေမေကလည်း ပုရစ်က ငယ်ပါသေးတယ်။ ဆယ်တန်း အောင်တဲ့ အထိတော့ ကျောင်းတက်ပါစေ။ အောင်ပြီးတော့မှ အခြေအ နေအရပေါ့။ လက်တိုလက်တောင်းလည်း မကပါဘူး မေမေရယ်။ ပုရစ် က အားကိုးရသားပဲ၊ ဆယ်တန်းပြီးတဲ့ အထိတော့ ထားလိုက်ပါ"

"အမယ် သားက ရှေ့နေလိုက်နေ၊ မထားတော့ဘူး။ မိန်းကလေးပဲ၊ ဘာများ ဖြစ်လာမှာ မှတ်လို့ ။ ဟုတ်လား ဆည်းဆာရီ။ ညည်းကျောင်းမ တက်နဲ့ တော့။ မိန်းကလေးပဲအေ၊ ကြီးတော့လည်း ယောက်ျားက ရှာ

ကျွေးမှာ ပေါ့။ ငါ သုံးမတ်သားဆွဲကြိုးတစ်ကုံး ဆင်မယ်၊ အလုပ်ပဲ စောက်ချလုပ်တော့"

ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မိနီတို့ ညှိပြာတို့ နှင့်အတူ ယှဉ်ထိုင်မှီကပ်နေသည့် သူမပုံစံက ပိုပြီးနွမ်းခွေ ပျော့ဖတ်သွားသည် မှာ အရိုးမရှိသည့် ပေါက်ဖတ်လေးတစ်ကောင် လူတက်ပြီး နင်းခံလိုက်ရသည့်သဖွယ်။

"မေမေကြီး၊ ဒီမှာ ဆည်းဆာငိုတော့မယ်"

ညှိပြာရဲ့ အသံက အလန့်တကြား။ သူတို့ က သဘောကောင်းသူလေး ဆည်းဆာရီကို ညီမလေး တစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ကြသူများ ဖြစ်သည် ။

"ဟဲ့ ဘာဖြစ်လို့ လဲ၊ ကျောင်းမထားဘူးဆိုလို့ လား"

သင်းခန့်စည်ရဲ့ အမေးကိုလည်း သူမ မဖြေနိုင်။

"ညည်းတို့ ကလည်း အေ၊ ကလေးကို ဝမ်းနည်းအောင်အလကား"

ဒါက သူတို့ ရဲ့ ဖေဖေ အညာသားကြီး ဦးဘိုခန့်ရဲ့ အသံ။

"ဖအေကြီးနော်၊ ရှင် ဝင်မပါပါနဲ့ ။ အိမ်မှာ အလုပ်ကမလည်ဘူး သိလား။ မာလီထားရလောက် အောင်ကလည်း ခြံကမကျယ်၊ မိနီနဲ့ ညှိပြာ နှစ်ယောက်တည်းနဲ့ လည်း ချက်ရေးပြုတ်ရေး ဖွပ်ရေး လျှော်ရေးက လိပ်ပတ်မလည်။ သမီးကြီးရဲ့ ကလေးနှစ်ယောက်တာဝန်က ရှိသေး။ လူထပ်ငှားဖို့ ကျတော့လည်း စိတ်မချရ။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကျွန်မမှာ ခေါင်းကိုခဲနေတာပဲ။ ရှင်တို့ ပဲအေးတယ်"

မေမေ့ ဗျစ်တောက်ဗျစ်တောက် အသံကြောင့် သူတို့ အားလုံး မလှုပ်ဝံ့စွာ ငြိမ်ကုပ်နေရပေမဲ့ သူ့ရင်ထဲမှာ ပုရစ်ကို ကျောင်းဆက်တက်စေချင်တာတော့ အမှန်။

သည် စကားက အတည်ဖြစ်တော့မှာ လား။ သူကတော့စိုးစိုးရိမ်ရိမ်။
ကာယကံရှင် မပုရစ်က မလှုပ်တော့လည်း သည် တိုက်ပွဲက ဆင်နွဲ့ရမှာ
အားမရှိ။ အေးလေ၊ ခမျာလေးကလည်း ထားရာနေ၊ စေရာသွားဘဝမှာ
ဘာများ စောဒက တက်စရာစကားရှိတော့မှာ တဲ့ လဲ။ မျက်ရည်ကျနေရ
တယ် ဆိုကတည်းက သူမသဘောမတူလို့ ပေါ့။ သူဘာများ ဆက်လုပ်
ပေးရမှာ လဲ။ ကျောင်းဖွင့်ဖို့ ကလည်း လိုပါသေးတယ်လေ။

အလုပ်နားရက် ပေမဲ့လည်း ဆယ်လူလာနဲ့ တယ်လီဖုန်းနဲ့
အလုပ်ရှုပ်နေသည့် ဖေဖေနဲ့ မေမေ။ စီးပွားရေးကို အဓိကထားပြီး ဘာ
လို့ ဒီလောက် ကျိုးရုန်းရှာနေရပါလိမ့်။ သူကတော့ အလိုရမက်ခပ်နည်း
နည်း။

မိဘများ ပုံစံချပေးထားသည့် လုပ်ငန်း ယန္တရားတွေမှာ အလိုက်သင့်
ပါဝင်စီးမျောနေတာကိုက မိဘများ စိတ်ချမ်းသာ စေရန်သာ။ ပြီး မိဘ
များ အနားယူတဲ့ အခါ စိတ်ချရအောင်လို့ လည်း ဖြစ်သည် ။

ဘယ်တော့မှ မအားရမည့် လုပ်ငန်းခွင်များ ထဲမှာ တစ်ခါတလေ
တော့လည်း အနားယူပေးကြရမည် မဟုတ်ပါလား။ ဒါတောင်မှ စိတ်
အေးလက်အေး မနားရ။ ခရီးသွားဟန်လွှဲတွေသာ နားရသည် ။

"ဟဲ့ ဒါဘယ်လိုဖြစ်လာတာလဲ"

သူမော့ကြည့်လိုက်တော့ ပုရစ်။

"ဟင်"

အဝတ်ဟောင်းလေးတစ်စုံကို ဝတ်ထားပြီး သူမ ပါလာတဲ့ လွယ်အိတ်အနွမ်းကလေးကို လွယ်ထားကာ၊ မေမေနဲ့ ဖေဖေရှေ့မှာ ပျပ် ဝပ် ရိုက်ချိုးစွာ ဦးချ ရှိခိုးနေသည့် ပုရစ်ကလေး။

"ဒါက ဘယ်ကိုသွားမလို့လဲ"

မေမေ့အသံကလည်း တော်ရုံတန်ရုံလူဆို လန့်ဖျား ဖျားနိုင်လောက် သည့်အသံ။

သို့ပေမဲ့ ပုရစ်ကတော့ နောင်ရိုးတိုက်ပွဲ ဆင်နွဲ့တော့မည့် ဘုရင့်နောင် ရဲ့ ပုံစံအလား။ တစ်ချက်မှ မဖြူ။

"ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ၊ ကျွန်မ သွားတော့မယ်"

ပုန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်သည့် မေမေ့ပုံစံက ကိုယ့်မေမေမို့ ညာညာတာ တာ ပြောလိုက်ချင်ပေမဲ့ သူတို့ တောင် လန့်တုန်သွားခဲ့ရသည် ဆိုတော့ ကာယကံရှင် ပုရစ်ခမျာ နှလုံးရောဂါသာရှိလျှင် ခေါက်ခနဲ သေသွားချင် စရာ။

"အောင်မယ် အောင်မယ် လူကြီးက သင့်တယ်လို့ စီမံတာ၊ ညည်းက ငါ့ကိုအာခံတယ်ပေါ့လေ။ ကဲ...ပြောစမ်းပါဦး၊ ညည်းမှာ အိမ်မရှိဘူးဆို၊ မအေမရှိဘူးဆို၊ ဘယ်ကိုပြန်မှာ မို့လဲ။ ပြန်စရာနေစရာမရှိဘဲနဲ့ ညည်း ကိုညည်းများ ကလေးမှတ်နေသလား။ ဒီအရွယ် လမ်းပေါ်တက်ရင် ဟို နေရာပဲ ရောက်သွားမယ်"

ဆယ့်နှစ်ရာသီ ပစ္စည်းမာန်၊ အလှမာန်၊ သားသမီးမာန်၊ ခင်ပွန်းမာန် တွေ တက်ခဲ့ရသူမို့ မေမေ့စကားတွေကတော့ ခပ်ကြမ်းကြမ်း။ ရင့်ရင့် သီးသီး။ ပြီးတော့ ဆည်းဆာရီဆိုတာ သူခိုင်းစေနေတဲ့ အခိုင်းအစေ။ သူ မွေးကျွေးထားတဲ့ အိမ်မွေးခြံပေါက် မဟုတ်လား။

"ပြောစမ်းပါဦး၊ ညည်းမှာ ပြန်စရာအိမ်ရှိလို့ လား"

မေမေ့ အမေးစကားကို နူးညံ့တဲ့ မျက်နှာလေးနဲ့ တိုးလျှအေးဆေးစွာ ပြန်ပြောလိုက်သည့် ပုရစ်ရဲ့ အသံက သူများ နားကြားလွှဲရောသလား။

"လမ်းမပေါ်မှာ ကားတွေအများကြီးပါ"တဲ့ ။

ဒါ ... ဒါ သူမကိုသူမ ကားနင်းခံပြီးသတ်သေမယ်လို့ ပြောတာပေါ့။ အတိတ်တစ်ခုကို ပြန်လည်သတိရ၊ သူ ခုန်ထလိုက်မိပြီ။

"မေမေ ... ဒါ"

သူ့ရဲ့ အသံက လိုတာထက် ပိုပြီးများ စိုးရိမ်သွားမိလေသလား။ မေမေနှင့် ရှိသမျှလူအားလုံးလည်း စိုးရိမ်သွားကြသည် ပါပဲ။

"ဟဲ့ ညည်းမှာ စိတ်ညစ်စရာ ဘာရှိလို့ လဲ၊ စားဖို့ မပူရ၊ ဝတ်ဖို့ မပူရ။ မြင့်စေချင်လို့ နတ်ပြည်တင်ထား ငရဲပြည် ခုန်ချဆိုတာ ညည်းလိုမိန်းမ စားအေ့"

မမကြီးဝင်းခန့်စည်ရဲ့ စကားက တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဆန်လွန်ပေမဲ့ သူဘာမှ မပြောလိုက်သေး။

"ကျောင်းမနေရဘူး ဆိုရင်တော့ ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာ ဆက်နေရတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်ရှိဦးမလဲ။ အစကတည်းက ကျောင်းထားပေးမယ်ဆိုလို့ ၊ ပြီးတော့ ဦးဦးလည်း ရှိနေလို့ ကျွန်မ လိုက်လာခဲ့တာ။ ရတယ်၊ ကျွန်မဘဝက သေမထူးနေမထူးပဲ။ ဘဝမှာ ဟိုအတန်းတော့ ဘယ်တော့မှ အရောက်မခံဘူး။ ယုတ်ညံ့စွာ ရှင်ခြင်းထက် မြင့်မြတ်သောသေခြင်းကိုပဲ ကျွန်မ ခံယူသွားမယ်"

ထောင်းလမောင်းကြေ ရေမြွေလေးတစ်ဦးရဲ့ စကားက သြချစရာပါပဲလား။

အားလုံး ကြက်သေသွားကြသည် ။ သူတို့ ဆည်းဆာရီကို အထင်မသေးရဲတော့။ သူတို့ ဆည်းဆာရီကို အနိုင်မကျင့်ရဲကြတော့။ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ရင်း ဒီတစ်ပွဲတော့ လက်မြှောက် အရှုံးပေးလိုက်ကြသည် ။

ဆည်းဆာရီဆိုတာ သူတို့ အတွက် ကျွမ်းကျင် အလုပ်သမားတစ်ဦး မဟုတ်ပါလား။ သာမန် အိမ်ဖော်နှစ်ယောက် သုံးယောက်စာလောက် အိမ်အလုပ်ကို ကျွမ်းကျင်လိမ္မာသူလည်း ဖြစ်သည် ။

ပုရစ်ခေါင်းမာတာကို ပြန်တွေးရင်း သူ ပြုံးယောင်သန်းမိစဉ် မကြာသေးခင်ကမှ အဖြစ်အပျက်က ခေါင်းထဲဝင်လာခဲ့ပြန်ပါပြီ။

လွန်ခဲ့သည့် တစ်ပတ်လောက်က ဖြစ်သည် ။ အိမ်ထောင်ကျတာ ဆယ့်နှစ်နှစ်လောက် ရှိပေမဲ့ မိဘနှင့်အတူ အိုးမခွဲ အိမ်မခွဲနေလာခဲ့သည့် မကြီး ဝင်းခန့်စည်က ယခု အိမ်ခွဲတော့မည်။

နိုင်ငံခြားမှာ ပညာတော်သင်သွားနေသည့် ခင်ပွန်းဖြစ်သူကလည်း သမားတော်ကြီး တစ်ဦးအဖြစ် ပြန်လာခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဝယ်ထားခဲ့သည့်အိမ်မှာ တစ်အိုးတစ်အိမ် သွားရောက်နေကြတော့မည်။ အဲဒီအိမ်က ဆေးခန်းများ နှင့် နီးသည် မို့ အဆင်ပြေလှသည် ။ ပြဿနာက သူ့အိမ်အတွက် ကူဖော်လောင်ဖက် ထမင်းချက်မည့်သူ အဝတ်လျှော်မည့်သူ ကလေးထိန်းမည့်သူ။

နေရာတကာ အစိုးရိမ်ကြီးသည့် ဝင်းခန့်စည်တစ်ယောက် သူ့အိမ်အတွက် အလုပ်လုပ်မည့်သူကို သူစိမ်းထဲက မခေါ်လို။

အကောင်းဆုံးကတော့ ဆည်းဆာရီပဲပေါ့။ အလုပ်လည်းကောင်း၊ ပိုက်ဆံလည်း မပေးရ၊ သားနဲ့ သမီး အတွက်လည်း စိတ်ချရ။

ပထမ ဆည်းဆာရီကို အဝတ်အစား နှစ်စုံသုံးစုံလောက် အသစ် ချုပ်
ပေးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဆွဲကြိုး ခပ်ပါးပါး သေးသေးလေး တစ်ကုံး
ပေးသည်။ ဆည်းဆာရီက မယူ။ နောင်ကြိုးရဲ့ နောက်ကွယ်မှာ ဘာတွေ
ရှိနိုင်သည် ဆိုတာ သူမပဲ သိတတ်နိုင်လွန်းရဲ့ ငြင်းပယ်ပုံလည်း ကြည့်ဦး
။

"ကျွန်မ ရွှေငွေစိတ်မဝင်စားပါဘူး။ မေမေကြီးတို့ ပေးတာမဟုတ်ဘဲ
ဘာကိုမှ မယူပါရစေနဲ့ "

ဒီတော့လည်း မေမေ့ဆီအပူကပ်ပြီး သူမကို ဗီတိုအာဏာနှင့် ခေါ်ယူ
တော့သည်။ မေမေကလည်း သူမကို မပေးလိုပေမဲ့ ကိုယ့်သမီးအရင်း
မြေးအရင်းတွေ အတွက် ဆိုတော့လည်း ပေးရတော့မည်ပေါ့။

"ကဲကဲ ... မရွှေဆည်းဆာရီ၊ အဲဒါ ညည်းကံကောင်းတာပဲ။ ညည်းမမ
က ငါ့လောက် ဇီဇာမကြောင်ဘူး။ ငါတို့ အိမ်လောက် အလုပ်မရှုပ်ဘူး။
သူတို့ အိမ်မှာ သားအမိ သားအဖ လေးယောက်တည်းရယ်။ ဒရိုင်ဘာပါ
ပါမှ ငါးယောက်စာပဲ ညည်း ချက်ရပြုတ်ရမှာ ။ ညည်းက အလုပ်မြန်
မြန်နဲ့ ဆိုတော့ ဆယ့်နှစ်ရာသီ အားနေတော့မှာ ပဲ။ အခု ကျောင်းလည်း
ပိတ်နေတုန်း အဆင်ပြေတာပေါ့။ ဒီနှစ်ကျောင်းဖွင့်ရင် အဲဒီကနေပဲ
ကျောင်း ဆက်တက်ပေတော့။ ကဲ ... သိမ်း သိမ်း ... ညည်းအဝတ်အစား
တွေ သိမ်း။ လက်စွပ်နဲ့ နားကပ်က ငါပဲဆင်လိုက်ပါမယ်အေ။ ညည်းမမ
က ကျန်တာတွေ ဆက်ဆင်ပါလိမ့်မယ်"

မေမေ့စကားက အပိုင်ချည်ပြီးတုပ်ပြီး။ သူ ပုရစ်ကိုကြည့်လိုက်သည်
။ ပုရစ် လိုက်သွားမှာ လား၊ မမကြီးတို့ က မနက်ဆိုရင် ပြောင်းတော့မှာ
။

သူ့ယောက်ျားကဖြင့် တစ်နေ့လုံးနေလို့ လည်း စကားတစ်ခွန်းမပြော

။ သူ့လူနာတွေနှင့်တော့ စကားပြောမပြော မသိ။ မမကြီးကလည်း ကပ်စေးနဲ့။ သူ့သားနဲ့ သမီးကလည်း ခပ်ကဲကဲ။ ပုရစ်တော့ သေတော့မှာ ပဲ။

ထိုစဉ် ...

"ကျွန်မ မလိုက်နိုင်ဘူး မမကြီး။ ဟိုဘက်မှာ ပါ သွားပြီး လုပ်ပေးပါ ဆိုရင် ဧည့်သည် သွား ဧည့်သည် လာ ကျွန်မ လုပ်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ဒီအိမ်မှာ ပဲနေမယ်"

အားလုံး မျက်လုံးပြူးကြပြန်ပြီ။ မေမေကတော့ အာဏာဖီဆန်ရပုံ၊ လားရယ်လို့ အံတကြိတ်ကြိတ်။ ပုရစ်တို့ ကတော့ လုပ်ချလိုက်ပြန်ပြီ။ ဆယ့်နှစ်ရာသီ အဝတ်အစုတ်ကလေး တစ်စလို့ ပျော့ခွေ အစွယ်ကျိုးနေပေမဲ့ လိုအပ်သည့် အချိန်တိုင်းမှာ ပြန်လှန် တင်ပြသတ္တိကတော့ အာဂသတ္တိ။

ပြောလို့ သာ ပြောသည် ။ ဆည်းဆာရီရဲ့ ခေါင်းမာမှုကို သူတို့ အားလုံး သိကြ ကြုံဖူးကြသည် မို့ ထပ်ပြီးလေကုန်မခံကြတော့။

ဒါတောင် မေမေက နည်းနည်း အထွန့်တက်လိုက်သေးသည် ။

"နေပါဦး ... ဘယ်မှာ နေနေ အဆင်ပြေရက်နဲ့ ညည်းက ဘာအချိုးချိုးတာလဲ။ ငါ့ကို အာခံရ ပြီးရောဆိုပြီး လုပ်တာလား။ ငါ့သားသမီးတွေတောင် ငါသေဆိုသေ ရှင်ဆိုရှင်ခဲ့ရတာ၊ ညည်းကျမှ ငါအရှုံးပေးရမှာ သိကွာကျတယ်၊ မရဘူး..လိုက်ရမယ်"

မြင်ရခဲသည့် အေးစက်စက်မျက်နှာလေးမှာ နှုတ်ခမ်းထောင့်စွန်းလေး ကွေးရုံပြီးကုန်ပြီ။ မိုနာလီဇာထက် နက်နဲသည့်အပြိုး။ အေးစက်သည့်အပြိုး။ မရတော့။ ဒါ ဘယ်လိုပြောပြောမရဆိုတဲ့ သဘော။

"မေမေ မလုပ်နဲ့ ၊ မကြမ်းနဲ့ ။ ဒီကောင်မလေး အကြောမာတာ မေ

မေသိသားနဲ့ "

မမလေး ပြုံးခန့်စည်က စိုးရိမ်တကြီး လှမ်းတားပြီး သူ့ထံသို့ စစ်ကူ လှမ်းတောင်းသည့် အကြည့်ဖြင့် ကြည့်လိုက်သည်။ ။

သူကဖြင့် ပုရစ်ကို မသွားစေလိုသူပါ။ ရှေးမဆွကတည်းက။

"သူ စိတ်ချမ်းသာသလိုနေပါစေ မေမေရယ် ရှဉ့်လည်း လျှောက်သာ ပျားလည်း စွဲသာပေါ့။ ပုရစ်က ဟိုမှာ ပြေးလုပ်လိုက် ဒီမှာ ပြေးလုပ် လိုက် လုပ်ပေးမယ်ပြောသားပဲ၊ ပြီးရောပေါ့။ မမကြီးကလည်း ဒီကြား ထဲမှာ လူရအောင်ရှာ"

စကားနည်းရန်စဲ သူဝင်ပြောလိုက်ရပေမဲ့ စိတ်ကတော့မကောင်းပါ။

သူ့အိမ်သားတွေ လွန်ကို လွန်ကြပါသည် ။ ပုရစ်ကိုများ ခိုင်းဖို့ ထား သည့်စက်ရုပ်တစ်ရုပ်လို သဘောထားနေကြရောလားမသိ။
